

ตรีชนาด หัตถประดิษฐ์ 2554: การวิเคราะห์การส่งออกยางธรรมชาติของไทยไปยังประเทศผู้นำเข้าที่สำคัญ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ธุรกิจการเกษตร) สาขาวิชาธุรกิจการเกษตร
ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์นงนุช อังยูริกุล, M.B.A. 177 หน้า

วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ คือ ศึกษาสภาพทั่วไปของการผลิต การตลาด และการส่งออกยางธรรมชาติ วิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกยางธรรมชาติ วิเคราะห์การขยายตัวของการส่งออกยางธรรมชาติโดยใช้แบบจำลองส่วนแบ่งตลาดคงที่ และวิเคราะห์ส่วนแบ่งตลาดสัมพัทธ์ของไทยกับประเทศคู่แข่งในประเทศผู้นำเข้าที่สำคัญ

ผลการศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกยางธรรมชาติของไทย มาเลเซีย และเวียดนาม มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ แต่มีแนวโน้มความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบลดลง ยกเว้นอินโดนีเซียที่มีแนวโน้มความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบเพิ่มขึ้น ส่วนผลการศึกษากการขยายตัวของการส่งออกยางธรรมชาติของไทยและคู่แข่ง พบว่าอัตราการขยายตัวการส่งออกยางธรรมชาติในภาพรวมเพิ่มขึ้น เมื่อวิเคราะห์เป็นรายประเภทมีเพียงยางแท่งที่มีอัตราการขยายตัวการส่งออกลดลง และทั้งไทยและคู่แข่งมีการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกยางธรรมชาติที่เพิ่มขึ้นทั้งตลาดจีน สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น และผลการวิเคราะห์ส่วนแบ่งตลาดสัมพัทธ์โดยใช้ BCG Matrix พบว่า ในการส่งออกยางธรรมชาติของไทยไปยังตลาดจีน ไทยเป็นผู้นำตลาด ถึงแม้อัตราการเจริญเติบโตของไทยจะต่ำกว่าอินโดนีเซียและเวียดนาม ประเด็นที่น่าสนใจ คือ ในตลาดสหรัฐอเมริกา อินโดนีเซียมีส่วนแบ่งตลาดในปี 2552 เพิ่มขึ้นจากปี 2543 ถึงร้อยละ 13.86 ในขณะที่เวียดนามมีส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นร้อยละ 74.07 แต่ไทยกลับมีส่วนแบ่งตลาดลดลงร้อยละ 31.59 ทำให้อินโดนีเซียมีส่วนแบ่งตลาดในปี 2552 มากกว่าไทยถึง 2.49 เท่า ส่วนในตลาดญี่ปุ่น ไทยเป็นผู้นำตลาด ถึงแม้อัตราการเจริญเติบโตของไทยจะต่ำกว่าอินโดนีเซียและมาเลเซีย แต่ประเด็นที่น่าสนใจ คือ ตั้งแต่ปี 2551 เป็นต้นมา ไทยมีส่วนแบ่งตลาดน้อยกว่าอินโดนีเซีย โดยในปี 2552 มีส่วนแบ่งตลาดน้อยกว่าอินโดนีเซียถึงร้อยละ 1.09 เท่า ซึ่งอินโดนีเซียมีส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2552 เพิ่มขึ้นจากปี 2543 ถึงร้อยละ 62.91 ในขณะที่ไทยมีส่วนแบ่งตลาดลดลงร้อยละ 58.94 ซึ่งในอนาคตอินโดนีเซียอาจจะขึ้นมาเป็นผู้นำในตลาดยางธรรมชาติในตลาดญี่ปุ่นแทนที่ไทยได้ ดังนั้นภาครัฐ โดย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สถาบันวิจัยยาง สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและภาคเอกชนควรมีการดำเนินการ โดยประสานความร่วมมือระหว่างสถาบัน เพื่อหามาตรการแก้ไขปัญหาค่าการสูญเสียความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกยางธรรมชาติ และหาแนวทางเพิ่มส่วนแบ่งตลาด โดยการเพิ่มคุณภาพของผลผลิตให้ได้มาตรฐานและเป็นไปตามความต้องการของประเทศผู้นำเข้า เพื่อเพิ่มอัตราการขยายตัวการส่งออกและเพิ่มส่วนแบ่งตลาดต่อไปในอนาคต

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก